

Γέρων Αυξέντιος Γρηγοριάτης († 1892 - 1981).

Μέρος Γ'

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[ΚΑΙΜΠΑΝΕΣ](#) Image not found or type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Σε όλους ήταν καταδεκτικός με την σεμνοτάτη παρουσία του. Τους αγαπούσε τους Πατέρες και ιδιαίτερα αυτούς που τον διακονούσαν τους τραβούσε κομποσχοίνι. Οι συμβουλές του προς όλους σχεδόν, ακόμη και προς τους ευλαβείς χριστιανούς που τον επισκέπτοντο, ήταν η ευχή και η ανάγνωσι του Νόμου του Θεού.

Απέφευγε κάθε τι που θα τον ημπόδιζε στην γλυκυτάτη του προσευχή. Έτσι δεν ήθελε να συζητή πολύ, ούτε να καθυστερούν Πατέρες στο κελλί του, ανάβοντας την σόμπα του η ετοιμάζοντας το φαγητό του.

Ουδέποτε εξήτησε να τον συνοδεύσει κάποιος για να πάει βόλτα στον περίβολο της Μονής. Ενίοτε, όταν αντιλαμβάνετο, ότι θα έλθουν κάποιοι να τον ενοχλήσουν, κρυβόταν μέσα στα τετριμμένα κλινοσκεπάσματά του για να μη κουβεντιάσει μαζί τους.

Εντύπωσι είχε προξενήσει σε όλους μας, η συμμετοχή του στις ιερές Ακολουθίες. Σχεδόν πάντοτε στεκόταν όρθιος ψελλίζοντας την ευχή του Ιησού. Εκάθητο λίγο, αλλά όταν άκουγε το όνομα της Παναγίας, του Αγίου της ημέρας, έκανε αμέσως το Σταυρό του και σηκωνόταν. Το πόσο είχε χαριτωθεί, θα το μάθουμε από το στόμα ενός εργάτου της Μονής μας του κ. Δημήτρη, ο οποίος μετά το πέρας της Λειτουργίας κάποιου Σαββάτου, το 1979, με πλησίασε και με ρώτησε τα εξής:

-Πάτερ, εγώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, αλλά τέτοια πράγματα που είδα σήμερα το πρωί στην Έκκλησία, θα έπρεπε εσείς να τα βλέπετε και όχι εγώ.

-Τι είδες, Δημήτρη; Τι σου συνέβη;

- Όταν μπήκα το πρωί στην εκκλησία, διαβάζανε κάτι Ψαλμούς οι Μοναχοί. Πέρασα από την Λιτή (εσωνάρθηκας) για το κυρίως Ναό. Τότε δεξιά μου, εκεί που στέκεται πάντα ένας τυφλός γέρος, ψηλός και αδύνατος, άκουσα Ψαλμωδίες. Απόρησα. Κύτταζα από που προέρχονται, αλλά από πουθενά δεν έβλεπα κάποιους από τους Πατέρες να ψάλλουν. Αρκετά συγκινημένος επήρα ένα στασίδι και προσευχόμουν. Στην ώρα της Θείας Κοινωνίας άλλη παρόμοια περίπτωση με

ξάφνιασε. Ολοι οι Μοναχοί με προπορευομένους τους παλαιότερους Πατέρες, ήταν σε παράταξι πλησίον του Τέμπλου για να κοινωνήσουν. Καθώς τους εκύτταζα από μακριά, το πρόσωπο του πρώτου, αυτού δηλαδή του τυφλού, έλαμπε σαν τον ήλιο και περισσότερο. Μα ποιός είναι, πάτερ, αυτός ο Μοναχός;

-Ονομάζεται Γέρων Αυξέντιος και είναι άγιος Μοναχός. Αλλά πες μου ακόμη, Δημήτρη, σου έχουν συμβεί και άλλα παρόμοια τέτοια γεγονότα στην ζωή σου;

-Ναι, μία φορά, καθώς διάβαζα την Θεία Μετάληψι, αισθάνθηκα γύρω μου ευωδία και άλλοτε επιθυμώ πολύ να κλαίω, όταν διαβάζω αυτές τις ευχές.

Πνευματικός του μακαριστού Γέροντος εχρημάτισε ο Ιερομόναχος π. Π. Μαζί του συνήψε τον παρακάτω διάλογο:

-Γέρο Αυξέντιε, θα πάμε στο παράδεισο;

- Ο Θεός ξέρει.

-Τι πρέπει να κάνουμε για να κερδίσουμε την Βασιλείαν των Ουρανών;

-Να λέμε συνεχώς την ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ...» και προσέθεσε: «Πολλές φορές βλέπω προς το δεξιό μέρος Φως. Αυτό το βλέπω όταν κάνω τον κανόνα μου με κομποσχοίνι. Το βλέπω τακτικά και μετά πάλι φεύγει.

-Τι αισθάνεσαι, όταν το βλέπεις, Γέρο Αυξέντιε;

-Αισθάνομαι πολλή χαρά και ειρήνη.

Είχε φθάσει στα μέτρα της αγιότητας από την παρούσα ζωή. Ο Χριστός με την παρουσία του ακτίστου Φωτός στην ψυχή του, εφάνερωνε την δική του παρουσία, η οποία τον ειρήνευε και τον χαροποιούσε.

Είχε μεγάλη ευλάβεια στον Γέροντα και Ηγούμενο της Μονής μας, τον π. Γεώργιο. Απέφευγε να δίνει συμβουλές, διότι μας έλεγε: «Εσείς έχετε τον Γέροντα που είναι θεολόγος. Αυτόν να ρωτάτε και να κάνετε υπακοή σε ο,τι σας λέγει».

Οσάκις επέστρεφε ο Γέροντας από τον κόσμο, ο Γέρο Αυξέντιος, με βήμα βιαστικό επήγαινε να πάρη την ευχή του. Αλλά και ο Γέροντάς μας στις ομιλίες και συμβουλές του προς όλη την Αδελφότητα, τα εξής περίπου έλεγε: «Πρέπει να αγωνιζώμεθα κατά του εγωϊσμού μας και των λοιπών παθών μας. Βλέπετε τον Γέρο Αυξέντιο; Είναι τυφλός και ούτε ομιλεί κρατώντας την σιωπή. Αγωνίζεται με την ταπείνωσι, την μετάνοια, την σιωπή, την προσευχή και τον Κανόνα του.

Με την προσευχή του ο Γέρο Αυξέντιος αγιάζεται ο ίδιος, αγιάζει και την

Αδελφότητα και όλο τον κόσμο. Η προσευχή του λυώνει τους πάγους της αμαρτίας. Ετσι, Πατέρες, κι εμείς πρέπει να αγωνισθούμε, οι παλαιοί αλλά και οι νέοι, διότι όλος ο κόσμος περιμένει πολλά από εμάς.

Ο πνευματικός του π. Π. μας παρέδωσε και την προσευχή που έλεγε ο παππούς πριν από τον ύπνο του το βράδυ.

Ελεγε το εξής: «Δι εὐχῶν των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Κατόπιν εσταύρωνε το μέτωπό του, τον μυελό δεξιά και αριστερά, την κεφαλή, τους οφθαλμούς, την μύτη) και έλεγε: «Σταυρέ του Χριστού φρούρησέ με, φύλαξέ με, σκέπασέ με, οδήγησέ με εις οδόν μετανοίας και σώσόν με. Σταυρέ, καθάρισέ με από πάσης φαντασίας. (αυτό το έλεγε τρεις φορές, και έτσι έφευγε η φαντασία). Λύσον μου το σκότος της διανοίας και ρύσαι με από παντός σκότους του πονηρού. (Κατόπιν εσταύρωνε την κοιλιά του και τα γόνατά του) και έλεγε: “Σταυρέ του Χριστού, σώσόν με τη δυνάμει σου, φρούρησέ μου ταύτη την σάρκα την θνητήν, όπου φορώ και φύλαξέ την από παντός μολυσμού και πάσης ακαθαρσίας. Αμήν».

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr